

Ako prežijem túto dobu?

Spomínam na zážitky z minulosti... Vynoria sa spomienky z dávna, napríklad na bežný deň bezstarostného detstva. Spomínam... Ráno som vstala dostatočne oddýchnutá, šla do školy, strávila príjemný deň s učiteľmi a spolužiakmi. Poobede som športovala a hrala sa so svojím psíkom, večer som si pozrela obľúbené rozprávky, rozprávala sa s blízkymi. Keď si takýto bežný deň z minulosti porovnáam s prítomnosťou, je jasné, že doba sa zmenila...

Môj bežný deň zo súčasnosti už vyzerá úplne inak. Som unavenejšia. Do školy cestujem dlhšie a mám oveľa viac školských povinností. To však nepovažujem za žiadnu príťaž, lebo tieto povinnosti sú už primerané môjmu veku. Takéto bežné zmeny prežívali aj predchádzajúce generácie. Ako väčší problém tejto doby skôr vnímam niečo úplne iné, s čím sa stretáva určite každý z nás...

Každý z nás registruje celosvetovú pandémiu. Objavila sa rýchlo a nečakane. To slovo som doposiaľ takmer nikdy nepoužívala. Následne sa stali úplne bežnými slová, ako karanténa, izolácia, depresia. Byť doma určite malo svoje výhody, ale keď izolácia pretrvávala dlhšie, bolo ťažké sa naspäť začleniť do kolektívu. Karanténa mnohým spôsobila rozpad vzťahov či kamarátstiev, zrušenie plánovaných výletov a zážitkov. Za ten čas som mohla navštíviť veľa nových krajín. Bohužiaľ, som nakoniec nemohla vyjsť ani z domu. No najhoršie, čo sa mohlo stať – bolo zničenie zdravia a ľudskej psychiky nielen u detí, ale aj dospelých. Teraz sa mi zdá, akoby už hrozba vírusom postupne utíchala. Z toho sa naozaj veľmi teším! Dúfam, že takéto niečo už nebudeme musieť nikdy prežívať.

A čo slovo vojna? Znova slovo, ktoré som doposiaľ poznala iba z dejepisu. Zbrane a tanky, ostreľovanie, výbuchy bômb, ohrozenie. To je v správach dnes bežné, lebo vojna začala v susednom štáte, na Ukrajine. Jedna kríza strieda druhú, najprv ľudia strácali svoje zdravie a slobodu počas karantény a hneď na to prichádzajú o svoj majetok, domovy a rodinu.

Nedávno som šla zo školy domov, vlakom ako obvykle. Neďaleko mňa sedela žena s dieťaťom, o ktorej som si myslela, že sú to bežní cestujúci. Až keď som začula časť ich rozhovoru, uvedomila som si, že práve vidím prvýkrát naživo ľudí utekajúcich z Ukrajiny. Vyzerali unavene. Staršia pani mala iba jednu tašku, z ktorej vyberala vodu pre svoje dieťa. Malé dievčatko vo veku asi 6 rokov, malo na kolenách zvieraciu prenosnú tašku a v nej živú mačičku. Pred útekem stihli zobrať iba to, čo pre nich bolo cenné. Matka zobrala svoje dieťa a dieťa zobralo svoje živé zvieratko. Spýtala som sa, kam cestujú. Pani povedala, že sama ešte nevie kam. Teraz pôjdu do Košíc, ale kam ďalej? Čo s nimi bude ďalej? Nevie... Z vrečka vytiahla malý svätý obrázok a povedala, že pôjdu tam, kam ich tento obrázok zavedie a že verí, že ich bude neustále ochraňovať. Vravela to úplne pokojným hlasom. Tisli sa mi slzy do očí...

Na toto stretnutie s nimi som potom ešte dlho myslela. Kam sa podejú? Kde budú večer spať? Keďže v správach bolo množstvo informácií o pomoci utečencom na košickej stanici, dúfala som, že tam im už niekto pomôže. Verím, že sa im podarilo dostať do bezpečia a že ochotní ľudia im pomohli nájsť dočasné ubytovanie.

Jedno nové škaredé slovo sa strieda s druhým novým škaredým, a s tretím, a s štvrtým... Pandémia, vojna, inflácia, kríza... Ako opísať slovami dnešnú dobu? Zamýšľam sa nad tým, prečo sa dostáva do úzadia všetko, čo by malo byť v popredí. A naopak, do popredia sa dostáva to, na čom niet, čo obdivovať. Akoby niektoré dôležité oblasti života boli postupne menejcenné a zanedbateľné.

Napríklad vo večerných správach sú najprv opísané kriminálne udalosti. Ako niekto niekoho zbil, zabil, okradol, zrazil autom, ako týral zvieratá, či inému poškodil majetok. Neskôr sú detailne opísané aktuálne hádky politikov. Akoby kriminalita a hádky boli najdôležitejšími témami a všetko ostatné, akoby bolo menej podstatné. Aj preto je už kritizovanie a odsudzovanie ľudí také bežné. Ľudia sa nevnímajú ako rovnocenní. Stále tu budú vysoko postavení ľudia, ktorým sa musíme klaňať a obdivovať ich. Aj keď nechceme. Na druhej strane sú tu ľudia, ktorých obchádzame, ponižujeme a netolerujeme. Prečo by sme sa nemali rešpektovať navzájom, keď dýchame ten istý vzduch a chodíme po tej istej rovnej zemi?

Nakoniec, ale už iba v skrátenej forme, sú v správach informácie o novinkách z iných oblastí bežného života. To zaujímavé a pekné takto veľmi zaniká – veda a technológie, vesmír, príroda, umenie a kultúra. Podrobnejšie informácie o takýchto novinkách nachádzam skôr iba náhodne. Prečo? Takéto správy vo mne vyvolávajú riadny hnev. Preto sa pravidelnému pozeraniu televíznych správ radšej vyhýbam.

Mám obavy, ako prežijem túto divnú dobu. Budem sa môcť venovať tomu, čo považujem za dôležité? V mojom živote sa naďalej budú striedať krajšie chvíle s ťažkými, ale aj tie ťažšie budem predsa musieť zvládnuť.

Možno aj tak, že naďalej budem vnímať dôležitosť pekných a potrebných oblastí života. Stanovím si svoje vlastné priority a budem sa venovať tomu, čo považujem za dôležité ja. Budem si preverovať informácie, čítať o názoroch vzdelaných ľudí a až tak zaujmem svoj názor. Budem rozlišovať ozajstné umenie od trápnych pokusov a budem ignorovať zbytočné správy o nedôležitom. Aby táto doba mohla byť lepšia a krajšia, je potrebné, nech je každý z nás silný a nebojácný. Za každou búrkou vyjde predsa žiarivé slnko. Taktiež aj po tomto hroznom, divnom, snáď len dočasnom, období nastanú opäť krásne chvíle.